Det, der bestaar

Vor Guds Ord bestaar evindelig.
(Es. 40, 8.)

Rationalt Hovmod.

Men de hørte paa ham indtil dette Ord, da opløftede de deres Røst og sagde: „Bort fra Jorden med en saadan! thi han bør ikke leve." Ap.G.22,22.

Læs Kap. 22, 22—30.

Jøderne i Jerusalem hørte paa Paulus, indtil han sagde, hvad vi sluttede med sidst, at Herren havde sagt til ham: „Drag ud; thi jeg vil sende dig langt bort til Hedninger."

Noget egentligt Vidnesbyrd om Jesus af Nazareth som Frelser var han ikke endnu naaet til at aflægge; hvad han havde sagt var kun Indledning til det Vidnesbyrd, han vilde aflægge.

Men vi lægger dog Mærke til, at han havde fortalt, hvorledes Jesus af Nazareth havde aabenbaret sig for ham paa Vejen til Damaskus, hvorledes han fra at være en Forfølger var bleven omvendt til at blive en Discipel, og om Herrens senere Aabenbarelse for ham i Jerusalem, og det havde Jøderne hørt paa uden Afbrydelse, men da Apostelen nævner Hedninger, er deres Taalmodighed absolut brudt.

De ikke alene raabte, som anført ovenover, men de skreg, rev eller „slængte" (Rørdam) Klæderne af sig og kastede Støv i Luften, rede til at udføre Dødsdommen over ham ved Stening.

Om Jøderne fra Asien fremdeles førte an, det siges her intet om, men „israelitiske Mænd" i Almindelighed var jo kaldt til Hjælp (21, 28), og Paulus tiltaler Skaren: „I Mænd, Brødre og Fædre!" (22, 1), og af 23, 2 ser vi, at Ypperstepræsten Ananias var med, saa det synes at være de vantro Jøder i Almindelighed, der raser.

At det netop er Ordet „Hedninger" i Hedningeapostelens Mund, der oprører dem, det kan næppe have haft anden Grund end nationalt Hovmod.

Hvor er dog Hovmod en farlig Sjælstilstand, enten det saa er personligt, eller det er nationalt Hovmod.

Kong Saul faldt for personligt Hovmod i den Grad, at han trodsede Herren, blev et Vrag og endte som Selvmorder.

Jøderne viser sig, særlig her, at være falden for nationalt Hovmod i den Grad, at de ønsker en af deres bedste Mænd bort fra Jorden, og i det samme forhærder de sig stedse mere imod Budskabet om ham, de som Folk havde længtes saa saare efter.

Og hvad var saa Saul? og hvad var Jøderne? Læs 1. Kor. 4, 7: „Hvem giver dig Fortrin? og hvad har du, som du ikke har faaet givet? men naar du virkelig har faaet det, hvorfor roser du dig da, som om du ikke havde faaet det?"

Kong Saul, en Prototype paa det i Hovmod frafaldne Israel, var jo slet ikke født til sin høje Stilling, men udvalgt dertil. Han havde intet af sig selv forud for sine Brødre.

Israel havde intet af sig selv forud for Hedningefolkene; det var absolut udvalgt i Fader Abraham til at være Guds Ejendomsfolk og til indtil Tidens Fylde at bevare Kendskabet til den sande Gud.

Men hvor Fristelsen til nationalt Hovmod ligger nær hos alle Folkeslag. Er det ikke det, der skinner igennem i den danske Verslinie: „Intet Land kan Gud velsigne, som den lille Plet i Nord" og i den tyske: „Deutschland über alles"?

Og mon ikke nationalt Hovmod er den dybest liggende Bevæggrund til den paagaaende Krig imellem netop Stormagterne?

Læseren kan selv fortsætte Betragtninger i den Retning, men „se til dig selv, at ikke ogsaa du bliver fristet" (Gal. 6, 1.)

Romerne gjorde Jøderne til Skamme her. Krigsøversten (Kommandanten) befalede, at Paulus skulde føres ind i Borgen, og som Jøderne rasede imod en af deres egne, kunde den fremmede Øvrighedsperson jo ikke forestille sig andet, end at de maatte have nogen Grund til slig Raaben imod ham, saa han befalede, at Fangen skulde forhøres under Piskeslag.

Paulus er allerede udstrakt for at tage imod Piskeslagene, men da spørger han Høvedsmanden (Kaptajn over Hundrede): „Er det eder tilladt at hudstryge en romersk

Det forandrede Proceduren. Da Høvedsmanden hørte dette, gik han til sin overordnede, Krigsøversten, meldte ham det og sagde: „Hvad er det, du er ved at gøre? Denne Mand er jo en Romer."

Saa gaar den høje Herre hen til Paulus og siger til ham: „Sig mig, er du en Romer?" Han sagde: „Ja."

Krigsøversten svarer saa: „Jeg har købt mig denne Borgerret for en stor Sum." Det syntes ham rimeligvis utroligt, at Fangen, han saa for sig, skulde have haft Raad til at købe denne Ret.

Men Paulus giver ham straks Lys i Sagen, idet han siger: „Jeg er endog født dertil."

Saa trak de, som skulde have forhørt Paulus (under Svøbeslag) sig tilbage, og selve Krigsøversten blev bange, fordi han havde ladet en Romer binde.

Nu var Apostelen ikke længere „udstrakt" for Piskeslagene, men han bar endnu Lænkerne (21, 33) indtil næste Dag, da Krigsøversten vilde have noget paalideligt at vide om, hvad han anklagedes for af Jøderne; da løste han ham og befalede, at Ypperstepræsterne og hele Raadet skulde komme sammen, og han førte Paulus ud og stillede ham for dem.

Her begynder altsaa noget af et ordentligt Forhør, hvorom vi skal høre næste Gang, men det er den romerske Øvrighed, der har hjulpet Paulus imod hans eget Folks Raseri.

Dansk Bogavl 1915.

En Oversigt af H. P. Hansen.

Der var ved Krigens Begyndelse Røster, som spaaede en følelig Nedgang i Bogavlen. I den Grad optoges Interessen af de mulige Omskiftelser, Krigen vilde medføre, og de Prisforhøjelser, der fandt Sted paa de fleste Omraader, at man ikke syntes at have Tanke for stort andet.

Imidlertid varede det ikke længe, førend en frodig Krigslitteratur begyndte at skyde frem, navnlig i de krigsførende Lande, og det læsende Publikum kastede sig med Begærlighed over den. Det var ikke blot Krigskorrespondenter, men ogsaa Forfattere af første Rang som Hall Caine og Kipling, der søgte deres Stof i Krigen, og der er ingen Tvivl om, at de er bleven læst i de vidste Kredse. Derom vidner ikke blot de talrige Oplag, men ogsaa Oversættelserne til andre Sprog.

Man lagde ogsaa Mærke til, med hvilken Forkærlighed et Land som England kastede sig over fransk og russisk Litteratur. En Mængde russiske Forfattere, som man hidtil nærmest kun har kendt af Navn, foreligger nu oversat paa Engelsk. Og man ser ogsaa, med hvilken Interesse „Times" litterære Supplement følger fransk og russisk Litteratur, medens der herskер den dybeste Tavshed om tysk Litteratur — en Forskydning, der sikkert vil sætte Spor ogsaa i Fremtiden.

Kaster man saaledes et Blik udover det svundne Aars Bogavl, viser det sig, at den i Kvantitet alligevel næppe staar synderlig tilbage for tidligere Aars Produktion, at den for en stor Del bærer Præg af Krigssituationen viser blot, at den er aktuel.

Dette gælder ogsaa den danske Bogavl. Den er saa rig og alsidig som nogen Sinde tidligere, og skulde et eller andet mindre betydeligt Værk ikke være naaet frem for Offentligheden, er Skaden jo vel overkommelig. Der er saa vist ingen Mangel i det alt foreliggende.

Naar vi i det følgende paa Grundlag af Materiale, der er indhentet fra forskellig Side, vil give en kort Oversigt over dansk Literatur i 1915, er det ingenlunde Hensigten at give en kritisk Vurdering af denne, men kun at henlede Opmærksomheden paa det vigtigste af, hvad der foreligger, og da navnlig det heraf, som er godt og betydningsfuldt, saa „Danskeren"s Læsere dog kan være nogenlunde klar over dansk Aandsliv, som det har lagt sig for Dagen i det svundne Aars Litteratur.

Vi begynder med den gamle anskete Universitetsboghandel G. E. C. Gads Forlag, der i Tidens Løb har udsendt saa mange store og betydningsfulde Værker; man tænke blot paa Skat Rørdams Bøger, deriblandt Oversættelsen af Ny Testament, Scharlings teologiske og filosofiske Arbejder, P. Madsens Dogmatik, Ussings Missionshistorie o. m. fl.

[illegible]

fentliggjorte Brevveksling mellem Gyllingpræsten Otto Møller og Biskop Skat-Rørdam; ikke blot er det interessant at følge to saa betydelige Mænds Tankeudveksling, men deres Breve giver ogsaa vigtige Bidrag til Tidens og mange kendte Mænds Karakteristik.

Vi vil muligvis senere faa Lejlighed til nærmere at omtale dette Værk.

Af Forlagets andre Bøger skal vi særlig henlede Opmærksomheden paa den kendte teologiske Forfatter Edv. Geismars sidste Bog: „Guds Naades Dyb." Han er maaske bedst kendt i videre Kredse fra sin Bog „Kristendom og Udvikling", hvori han giver en principiel Redegørelse for Kristendommens Forhold til den moderne Kultur, en Bog, der, da den udkom, satte Tanker i Bevægelse og gav Anledning til en Del Diskussion.

I den foreliggende Bog skildrer han forskellige Sider af Kristenlivet og giver ofte klare og forstaaende Indblik i Hjertets skjulte Liv, som kun den kan give, der selv lever et rigt Personlighedsliv i Troens og Bønnens Samfund med Gud.

Under Overskriften: Nytaarsdag 1915 skriver han bl. a.: „Maaske burde vi ikke tale om den store Verden. — Men kan vi andet, vi, som er Vidne til Idealernes Sammenbrud? Det er slemt nok, at der myrdes og lides; men det er værre, at der hades og lyves, at alle vil være skyldfri — i den Kristenhed, der dog under Korset skulde være opdragen til, at man skrev sit eget Skyldbrev under. Det værste er, at man øjner intet Steds den sanddru Ubestikkelighed, som er Kristendommens skønneste Frugt, den, der ikke forfalsker Motiver eller tilrettelægger Kendsgerninger, naar man skal dømme i sin egen Sag, den Ubestikkelighed, der er værnet mod Fristelsen til at lyve og hade.

Vi har holdt Jul; men det var svært at holde Jul. „Fred paa Jorden. Vi maatte passe paa, at det ikke kom til at lyde som bidende Ironi. „Se, jeg forkynder eder en stor Glæde." Der var noget i os, der spurgte: Hvor, Herre? Mere end nogen Sinde maatte der strides for Troen, fordi Erfaringerne stred mod Troen." —

Den ogsaa blandt Danske her i Amerika vel kendte Missionær L. P. Larsen, der har skrevet det anerkendte Værk om „Hindu-Aandsliv og Kristendommen" foruden flere bibelske Studier, har under Titlen „Bøn" udsendt en Række Bibelstudier, der vidner om baade indgaaende Bibelkundskab og dyb Indlevelse i det Spørgsmaal, der her er taget op til Behandling, ikke som en sammenhængende Udvikling, der undertiden kan falde noget tør, men som en Række korte Betragtninger af de mange forskellige Sider Bønslivet rummer, stedse i nøje Tilknytning til den hellige Skrift.

Endnu skal nævnes to Foredrag om det aktuelle Spørgsmaal „Naturvidenskab og Kristendom" af den før nævnte Past. Edu. Geismar og den kendte Forkæmper for Københavns Kirkesag Dr. med. P. D. Koch, der begge har særlige Forudsætninger for dette Spørgsmaals Behandling.

Dr. Koch skriver bl. a.: „Vi nødsages vist til at indrømme, at det er vor Erkendelse og Indsigt, der er mangelfuld og begrænset, i den Grad jo endog, at vi absolut intet ved om Tingene og Tilværelsen i sig selv. Vi ved med afgørende Sikkerhed, at de ikke er saaledes, som de frembyder sig for os.

Det sømmer sig derfor vist ogsaa bedst for os at tale saa sagte om, hvad der er muligt, og ikke bilde os ind, at vi ved vor Smule Videnskab kan godtgøre Usandsynligheden blot af, at der er mere mellem Himmel og Jord, end vore Videnskabsmænd drømmer om, endsige da uden for disse Egne.

For den Kristne er Jesu Kristi Person det egentlige Under, hvori alle de enkelte smaa Undere gaar op og faar deres Forklaring."

I Slutningen af sit Foredrag fremdrager Forfatteren en interessant Udtalelse af Videnskabsmanden Romane: „Menneskets Tilstand uden Gud er helt igennem elendig. Nogle Mennesker er sig ikke Grunden til denne Elendighed bevidst. De fleste skjuler dette Faktum saa godt som muligt for sig selv ved at beskæftige deres Sind med Selskab, Sport, eller dersom de er intelligent anlagt, med Videnskab, Kunst, Litteratur, Forretning osv. Jeg kender alt dette af Erfaring men jeg ved derfor ogsaa, at naar alt dette lægges sammen og gøres saa velsmagende som muligt, med Henblik paa efterfølgende Anseelse, Penge-

hele Sammenbrygning blot som fint Sukkergodt for et Menneske, der er udhungret. Alt dette viser et Vakuum i Menneskets Sjæl, som intet kan fylde uden Troen paa Gud."

Past. Geismar viser, at paa det religiøse og moralske Omraade beror den sidste Afgørelse paa et personligt Valg. Videnskaben aggør intet; den standser; og det skal i al Evighed ikke lykkes at fremkomme med en Tanke, der beviser det ene eller det andet. Det sørger Videnskaben ved sit Princip for. Den enkelte maa selv vælge.

Høier der Talent til at være Kristen?

Ja, hvorfor ikke?

Der hører jo Talent til overhovedet at være noget i Verden, saafremt man ved Talent ikke just forstaar det overordentlige, men dette, at vi alle maa være i Besiddelse af visse Evner for at kunne gøre os gældende som Mennesker paa denne Jord. Og Gud har indrettet det saaledes, at ethvert Menneske normalt fødes med slumrende Talenter og Evner, der paa et givet Tidspunkt vaagner op og giver sig Udslag i Liv og Handling. „Hver fik sin Lod i Fru Fortunas Pose". Gud ske Lov — selv det mest aandsfattige, ja aandssvage Individ fandt under Nutidens rige Vilkaar et Sted, hvor kærlige Mennesker fik Lykke til at oparbejde det sjunkne og syge Talent.

Men tilbage til Udgangspunktet! Kristen —? Hvorledes bliver man det? Absolut ikke sovende. „Ej fanger sovende Mand Sejr". Men heller ikke uden Forudsætninger, uden Evner, uden Talenter. Der maa et Talent til — vi plejer at kalde det for det religiøse Anlæg. Det er Evnen til at hengive sig med aabne Sanser for det evige og guddommelige. Hvor denne Evne ikke findes, der er der sikkert ingen Mulighed for, at et Menneske kan blive Kristen.

Paulus skriver et Sted: „Troen er ikke alles." Hvor kan det misforstaas! Som om der laa en Skarne over dette Forhold, som om der var nogle Mennesker, for hvem de laa ganske naturligt at være Kristne, for andre aldeles ikke. Og tid nok har, jeg hørt Mennesker sige Nej, jeg er slet ikke religiøst anlagt! Lad hellere være at tale til mig om Deres Religion! Jeg tror ikke rigtig paa den Tale. Jeg tror meget vel, at et Menneskes religiøse Verden kan være som et uopdyrket Land. Jeg er slet ikke i Tvivl om alt det forsømte paa det religiøse Livs Omraade. Af ja! I hvilke Omgivelser fødes og opvokser Mennesker ikke. Der bandes og spottes, men der bedes ikke. Intet Under, om Mennesker, der kommer fra en saadan Verden, kan fristes til at sige: Nej, tal ikke til mig om Religion! Og dog kan det ligge og slumre paa Bunden af det tilsyneladende mest forhærdede Hjerte, Talentet, det religiøse Anlæg, lig Guldhornet under det haarde Muld. Blot Plovjernet kan faa Lykke til at støde paa det. Jeg har dog nogen Erfaring derom, og jeg opgiver i den Henseende ikke Tilliden til Menneskene. Jeg siger bestandig hen for mig den gamle Kirkefaders Ord: Anima naturaliter christiana! Menneskesjælen er af Natur religiøs! Naar Troen desuagtet, som Erfaringen viser, ikke er alles, hvor ligger saa Skylden? Er det „Skabnen"s, der fordelte saa ulige? Er det Vor Herres, der der gjorde Forskel? Nej, nej — „Dersom nogen af eder fattes Visdom", staar der skrevet, „han bede Gud derom! Han giver alle gerne og uden Bebrejdelse, saa skal der gives ham!"

Hold bare fast paa det! Hold den levende Gud fri for al Skyld! Tag Skylden selv, hvis det staar ilde til med dit religiøse Anlæg, din Tro, din Bøn, din Hengivelse. Det er maaske den pure Forsømmelse eller Ladhed, der er den egentlige Grund til, at det staar saa smaat til med det aandelige Liv i dig. Hvad siger ikke Herren til den ene af sine Tjenere: „Du onde og lade Tjener!" Det var ellers mindre behageligt at høre for den Tjener, der mente sig i sin gode Ret, naar han meldte Pas over for sin strenge Herre.

Sæt, at det er aandelig Forsømmelse, Ligegyldighed, Ladhed, der ligger bagved det allermeste af al den religiøse Elendighed, der er i vort Folk og Land. Man gider simpelthen ikke tænke over de Ting, endsige folde sine Hænder til Bøn og for en Gangs Skyld holde sine verdslige Tanker i Tømme og hen-

175 Acres beliggende i en smuk Dal nær By. Farm, Besætning, alt Avl o. s. v. til $16,000.00. Til den, som maatte ønske sig et smukt og og godt Hjem er her en udmærket Anledning. Landet er godt beliggende, som det vil ses paa Billedet. Stor Hus, „all modern", vældig stor ny Stald og Silo ogsaa modern paa alle Maader, foruden hvad ses paa Billedet er der nok et fuld Sæt af Bygninger paa Farmen. Besætningen bestaar af 18 Køer, 6 Ungkvæg og 4 Heste, alle baade Kreaturer og Heste er af første Kvalitet. Ligeledes haves andre Farme af forskellige Størrelser til Salgs. For nærmere Oplysninger skriv paa Engelsk eller Dansk til

L. Kirkegaard,
Box 14, Laurens, Otsego Co., N. Y.

Aafyn. Eller — og det var det allerværste — man var ond, d. e. man vilde ikke have med Gud at gøre!

Jeg mindes endnu den unge Forbryder, der besøgte mig, ikke een, men flere Gange, i min Stue, for at faa Penge, naturligvis. Da jeg talte til ham om Gud, kørte han op med et Arsenal af Indvendinger, det sædvanlige, dette om Fornuften, der vægrer sig, om de mange forgæves Bønner, om Modsigelserne i Bibelen osv., osv. Da brød jeg af og sagde til ham: Nej, min Ven! Det, der er i Vejen med Dem, er ganske simpelt, at De ikke vil holde op med Deres syndige Liv, De vil ud og stjæle igen, De vil bestandig holde en Bagdør aaben for Forbrydelsen, De er ond!! Og den unge Mand gjorde mig en uforbeholden Indrømmelse, og han har senere stadfæstet det ved sit fortsatte Vagabondliv.

Tro nu ikke, at jeg vil udslynge Forbryderbeskyldninger mod alle irreligiøse Mennesker. Ingenlunde! Men det staar fast for mig: Mennesket er af Naturen religiøst anlagt, og det er Unatur, Ladhed, og undertiden ond Sind, der forvolder, at Menneskers religiøse Talent ikke faar Lov til at bryde igennem til Gud.

Jeg har udelukkende dvælet ved den ene Side af Sagen, den subjektive, om jeg maa sige saaledes. Jeg vil slutte med den Tilføjelse: Intet Menneske bliver frelst paa sit eget religiøse Talent, men kun paa hans, paa Jesu Kristi Talent, det overordentlige, det vidunderlige!

Min Læser! Skal du blive salig, frelst, da maa den Sum af Naade og Sandhed fra Gud, af Frelseskræfter og Evighedsrigdomme, som han bragte til Jord, og som han gav som Indsats hin Paaske og Pinse i Jerusalem, men siden efter bestandig giver ved Døbefont og Nadverbord og i sit evige Ord — den Sum maa blive dit Livs Sum, dit personlige Eje:

Fælles om hans Liv og Fred,
Lys og Kraft og Herlighed.
Af Guds Naade, til Guds Ære,
evig glade vi skal være
i Vor Herres Jesu Navn!

Erik Thaning.

Mathilda Wrede.

Af Selma Lagerløf.

Jeg husker godt, at da jeg i Vinteren 1912 for første Gang i mit Liv besøgte Museet i Helsingfors, blev min finske Ledsager pludselig staaende foran et Maleri.

„Dette Billede," sagde han, „tror jeg er det, vi nødigt vilde undvære af alt, hvad her er paa Museet."

Da han sagde dette, kastede jeg et Blik paa Billedet. Det var et Portræt af en Kvinde med glat Haar og i en simpel, mørk Kjole. Hun var ikke ung længer, hun var heller ikke smuk, og hele Maleriet var saaledes udført, at man tydelig kunde se, Kunstneren havde villet undgaa at gøre det i mindste Maade iøjnefaldende.

„Hvem forestiller det?" spurgte jeg, mens jeg stod og prøvede paa at blive klar over, hvorfor man satte saa megen Pris paa det.

„Det er Mathilda Wrede af Jærnefeldt," sagde Finnen, og man kunde høre paa Tonen, at han mente at have sagt nok, til at jeg kunde forstaa ham.

Jeg havde imidlertid aldrig før hørt Tale om Mathilda Wrede, saa

Skandinavisk Settlement.

$3000. Kan købe 95 Acre dyrket Farm. 50 Acre ryddet. Frame Hus og Lade. 3½ Mil fra Barnum, Minn. $1,000 kontant, Resten i aarlige Betalinger til 6 pCt. Rente.

$1200. Kan købe 40 Acre dyrket Farm ½ Mil fra Nemadji, Minn., 8 Mil fra Barnum, Minn. Frame Hus og Lade. $400 kontant, Resten til 6 pCt. Rente.

$3500. Kan købe et 9-Værelsers moderne Hotel ved Barnum, Minn. Elektrisk Lys og Dampvarmeapparat. $1,000 kontant, Resten til 6 pCt. Rente.

H. C. Hanson, Barnum, Minn.

Rigelige Korn-Avlinger
Gode Markeder — Høie Priser
Præmier tildelt det vestlige Canada for Hvede, Havre, Byg, Alfalfa og Græs.

Vindingen af det vestlige Canada ved Jordbrugsudstillingen i Denver bar en let Sag. Listen indbefatter Hvede, Havre, Byg og Græs, de vigtigste bar Præmierne for Hvede og Havre og Vindingen i alle Indsatser for Alfalfa.

Ikke mindre vigtig end den udmærkede Kvalitet af det vestlige Canadas Hvede og andre Kornsorter er det udmærkede Græsfoder og Fedning paa Græs i dette Land. En mild Kommendelse af Kvæg til Chicago satte Toppunktet ved Kvaliteten for Kvalitet og Priser.

Det vestlige Canada producerede i 1915 en Tredjedel mere Hvede end hele For. Staater, eller over 300,000,000 Bushels.

Canada har i Forhold til Folkemængden et større Udbytte. Overskud af Hvede dette Aar end noget andet Land i Verden, og til de nuværende Priser kan De regne med Tusinder for Producenten. I det vestlige Canada vil De finde gode Markeder, udmærkede Skoler, utaalmodige for alle Aldersarter, perfekt Klimat, og andre store Attraktioner. Der er ingen Krigsskat paa Land og ingen Udkrivning.

Skriv efter illustreret Brochure og høres efter reducerede Jernbanetakster, Underretning om den bedste Beliggenhed, etc. Adresse

Scandinavian Dept. of Canadian Government,
311 Jackson St., St. Paul, Minn.

W. V. BENNETT,
Room 4, Bee Bldg., Omaha, Nebr.
Canadian Government Agent.

No passports are necessary to enter Canada.

Navnet sagde mig indenting. Men inden han havde talt ud, var det, som om der faldt Skæl fra mine Øjne, saa jeg kunde se, hvem det var, jeg havde for mig.

Jeg saa det paa de magre, kraftige Hænder og paa Kjolen, der ikke havde en Knap eller en Fold eller en Sløjfe mere end strengt nødvendigt. Men først og fremmest saa jeg det sagtens paa de opadvendte Øjnes blanke Glans, der ikke kom af Taarer eller andet jordisk. Jeg stod for en af dem, hvem Gud har befalet at kæmpe imod Verdens Ondskab og Elendighed, og som aldrig tænker paa sig selv.

„Mathilda Wrede, hun er vel en Helgen?" sagde jeg og bestræbte mig af al Magt for at gøre min Stemme rolig, thi der var noget ubeskriveligt rørende over Billedet af den ensomme Kvinde, der bar sit Kors med Begejstring, skønt man kunde se, det var nærved at tynge hende til Jorden.

„Ja, hun er noget i den Retning," sagde Finnen. „Hun tilbringer sit Liv med Arbejde blandt Fangerne. Hun er vel nu en syrretyve Aar, og hun begyndte paa dette Arbejde, da hun var ganske ung. Hun hører til en gammel, fornem Familie, men der eksisterer ikke andet for hende, end de stakkels Forbrydere. Dem giver hun alt, hvad hun har at give: Tid og Penge, Tanker og Omsorg."

Vi blev længe ved at tale om Mathilda Wrede.

Han fortalte, at hun vedligeholdt Forbindelsen med sine Proteger, ogsaa naar de var kommen ud af Fængslet; men for da med tilstrækkelig Vægt at kunne formane dem til at føre et arbejdsomt og hæderligt Liv havde hun besluttet selv at leve for den samme Sum Penge som en Arbejder, der har Kone og Børn, kan raade over til sig selv, det vil sige en femogtredive Øre om Dagen. Hun søgte paa enhver Maade at hjælpe disse ulykkelige til Rette, ogsaa i rent praktiske Ting. De kunde gaa og komme hos hende, som de vilde. Om ingen anden hed dem velkommen, hun tog imod dem som gode Venner. Hun var ogsaa i høj Grad populær iblandt dem. I Havnegaderne i Helsingfors kunde hun gaa, uden at et Menneske lagde Mærke til hende, men kom hun igennem en af Smaagaderne, saa hørte man en Mumlen fra alle Kanter: „Der gaar Frøkenen. Der gaar Frøkenen." Man kunde jo ikke altid være vis paa, at dette gjaldt netop hende, men snart hørte man ogsaa: „Der gaar Mathilda," og da kunde man jo ikke længer tvivle.

(„Sædekornet".)

Paa Forbifarten.

Gamle Anders Stubkjær, den bekendte danske Indremissionær, var en Gang paa Rejse ude i Vestjylland. Paa Turen kom han da til at rejse med en gammel Ven, og det var jo ikke saa ilde en Oplivelse at faa derude, hvor Hede og Tomhed herskede.

Men efterhaanden slipper Samtalestoffet op, og de begynder at kede sig. Saa bliver de da enige om at fordrive Tiden med at finde Fejl hos hinanden.

Vennen skulde begynde.

Og han regnede op.

Anders Stubkjær sad i Hjørnet og krøb sammen og blev mindre og mindre. Der blev næsten ingen Ting tilbage af ham under Vennens Tale.

Anders Stubkjær vidste, at denne talte sandt.

Endelig holdt denne op, og Anders kunde begynde.

„„Ja," begyndte han paa sin tørre, jydske Maade, „jeg kan i Grunden kun se een Fejl hos Dem, nemlig den, at du ikke kan se dine egne Fejl." —

Saadan forekommer det mig, at der er langt igen, inden vi faar lært at sige til os selv: „Hvi ser du Skæven?!" (Mt. 7, 3).

A. O. Nygaard